

господина Латуръ; щото бѣ ся рѣшила да не пропадне никогда, въ колко-то нужда и да бы достигнала. Но като быде майка не ся уби вече че ще пострада срамъ като не получаше на своите прошенія. Извѣсти убо на нея леля ненадѣжна-та смърть на мужа си, рождението дещерно, и притѣсеніето въ кое-то ся нахождаше, далечъ отъ свое-то отечество, лишена отъ всяка помощъ, и съ дѣте натоварена. Не получи никаквъ отговоръ: и хотя да имаше високоумень характеръ, не ся уби вече да ся смири и да пропадне въ изобличеніе на своята сродница, която не бѣ ѿ опретила да ся уженн за мужъ худороденъ хотя и добродѣтеленъ. Писуваше убо до нея съ всяко благо-времіе, за да я побуди на милость ради Виргинія. Много години обаче бѣха заминали безъ да получи отъ нея никакой знакъ на помнѣніе.

Най послѣ въ 1738 година, трета-та отъ пришествіето Лабордоново въ тойзи островъ, госпожа Латуръ извѣстися че той новыи управитель имаше да ѿ вручи писмо отъ леля ѿ. Затечеся убо въ Лудовиково-то Пристанище, и не я бѣ грыжа, че щеше да ся яви загодѣ-